

การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล

นางสาวศศิธร โรจน์สงคราม, นางสาวอุบลวรรณ สงกรานตานนท์

บทคัดย่อ

การแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาหญิงและชายในมหาวิทยาลัย ตามระเบียบของมหาวิทยาลัยที่กำหนดขึ้นเพื่อเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละมหาวิทยาลัย เป็นการสร้างวินัยและความรับผิดชอบให้กับนักศึกษา สร้างความรู้สึที่ดี มีความภาคภูมิใจในมหาวิทยาลัย แต่เนื่องจากปัจจุบันการแต่งกายเครื่องแบบของนักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงตามกระแสนิยมในเรื่องการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมหล่อแหลม เช่น ใส่เสื้อรัดรูป นุ่งกระโปรงสั้น นุ่งกางเกงยีนส์ ปลอมขายเสื้อออกนอกกระโปรง/กางเกง และสวมรองเท้าแตะ การแต่งกายที่ไม่เหมาะสมเหล่านี้จึงกลายเป็นสิ่งที่สังคมวิตกกังวล

การสำรวจทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งนี้เพื่อศึกษาทัศนคติ ปัจจัย และพฤติกรรมของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ ชั้นปีที่ 1-4 โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 462 คน ในการวิเคราะห์ผลของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เลือกทำการทดสอบ t-test และการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One way Analysis of Variance) เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษา และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ และทัศนคติในการแต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ

จากผลการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าอาจารย์เป็นปัจจัยแรกที่มีส่วนทำให้นักศึกษาแต่งกายดูกระเป๋ามากที่สุด รองลงมาคือด้านครอบครัว ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านตัวนักศึกษา ตามลำดับ ในส่วนความคิดเห็นในการแต่งกายของนักศึกษากับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา พบว่าด้าน อายุ, ชั้นปี, หลักสูตร และสถานที่พักอาศัย ที่แตกต่างกัน มีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติด้านการแต่งกายของนักศึกษาที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านเพศ, ค่าใช้จ่าย และผลการเรียน ที่แตกต่างกัน มีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติด้านการแต่งกายของนักศึกษาที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : เครื่องแบบนักศึกษา

The Attitudes of Mahidol University International College Students toward the Wearing of Uniforms

Sasithorn Rojsongkram, Ubonwan Songkrantanon

The Attitudes of Mahidol University International College Students toward Wearing Uniforms

ABSTRACT

The purpose of wearing Uniforms regarding the university regulation is to cultivate discipline and responsibility for students and to be proud as Mahidol university students. However, students nowadays tend to wear inappropriate uniforms. They tend to wear shirts without tucking in shirttails, short skirts, jeans, and sandals.

The study of the attitude of Mahidol University International College students toward wearing uniforms is aimed to study the attitudes, the factors and the behavior of Mahidol University International College students in wearing uniforms. The study was a survey research which targeted students from all classes: freshmen, sophomores, juniors, and seniors. The stratified random sampling technique was used to sample 462 students. The questionnaire was the tool used to collect the data. Data was analyzed through frequency distribution, percentage, mean, standard deviation, t-test, one way analysis of variance. The results indicated that lecturers were the main factor, which influenced the students to wear proper uniform, followed by family, the college campaign, friends and their own motivation respectively. Furthermore, it was found that the differences in age, year of enrollment, major, and accommodation, significantly affected the attitudes of the students toward wearing uniforms ($p < 0.5$). On the other hand, gender, monthly expense and grade point average (GPA) differences did not have an impact on the attitudes of the students toward wearing uniforms.

Keywords : Student Uniform

บทนำ

การแต่งกายของนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการแต่งกายที่ถูกต้องตามกฎระเบียบถือเป็นการสร้างวินัยและสร้างความรับผิดชอบในตนเอง ซึ่งการแต่งกายที่สุภาพเรียบร้อย ถูกต้องเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับมหาวิทยาลัย และยังเป็นผลดีต่อผู้สวมใส่และถือเป็นการเคารพให้เกียรติมหาวิทยาลัย ที่ตนได้ศึกษาอยู่ แต่ในปัจจุบันพบว่าการแต่งกายของนักศึกษาเป็นไปตามกระแสสมัยนิยมหรือแฟชั่นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น ปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการแต่งกายผิดระเบียบนั้น มีผลกระทบในอีกหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการเกิดอาชญากรรม ปัญหาโสเภณี และมีผลกระทบโดยตรงต่อชื่อเสียง และภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัย และถือว่านักศึกษาไม่ให้เกียรติแก่มหาวิทยาลัย ขนินสุธา ฐิระประสิทธิ์และคณะ (2550) เพื่อเป็นการลดผลกระทบ ผู้วิจัยในฐานะดูแลรับผิดชอบงานด้านวินัย และส่งเสริมการแต่งกายที่ถูกต้องเหมาะสมของนักศึกษา จึงศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา เพื่อได้ทราบถึงปัจจัยที่จะส่งเสริมให้นักศึกษาแต่งกายให้ถูกระเบียบและเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีของมหาวิทยาลัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ ชั้นปีที่ 1-4 ที่มีระบบการเรียนการสอนแบบ Liberal Art ที่แตกต่างจาก นักศึกษาคณะอื่นๆ ของมหาวิทยาลัยมหิดล อีกทั้งวิทยาลัยนานาชาติมีความเป็นนานาชาติที่แตกต่างทางด้านภาษา ศาสนา ประเพณี และมีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม เป็นพหุสังคม ทั้งนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาทัศนคติ ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติ และพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล

ประโยชน์ที่ได้รับ

เพื่อให้ผู้วิจัยทราบทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการแต่งกาย รวมถึงความต้องการและการให้ความสำคัญกับการแต่งกายของนักศึกษา และหาแนวทางในการแก้ไขเพื่อปรับปรุงการแต่งกายของนักศึกษาให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยมหิดล

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาทางด้านทัศนคติ ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติ และพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ในระดับชั้นปีที่ 1 – 4 เท่านั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง โดยคำนวณตาม Taro Yamane (1970) จำนวน 462 คน จากทุกชั้นปี โดยใช้วิธีการแบบชั้น (Stratified Random Sampling) มีโครงสร้าง (Structural questionnaire) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ 1) ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ 2) ทัศนคติในการแต่งกาย เครื่องแบบของนักศึกษาโดยการวิเคราะห์ค่าสถิติ (Frequency distribution) และ ค่า ร้อย ละ (percentage) และ 3) ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาโดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ค่าสถิติ (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one way analysis of variance) ซึ่งเป็นคำถามปลายปิด แบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ตามแนวคิดของ ลิเคอร์ท์ Likert R. (1932) (Likert Five Rating Scale) 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก และมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย ระดับความคิดเห็น

4.51-5.00	ความคิดเห็นโดยรวม /ทัศนคติ / การแต่งกายของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด
3.51-4.50	ความคิดเห็นโดยรวม /ทัศนคติ / การแต่งกายของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก
2.51-3.50	ความคิดเห็นโดยรวม /ทัศนคติ /การแต่งกายของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง
1.51-2.50	ความคิดเห็นโดยรวม /ทัศนคติ / การแต่งกายของนักศึกษาอยู่ในระดับน้อย
1.00-1.50	ความคิดเห็นโดยรวม /ทัศนคติ / การแต่งกายของนักศึกษาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

1) ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาหญิง จำนวน 269 คน (58.2%) มีอายุ 18 ปี จำนวน 105 คน (23.3%) กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 จำนวน 125 คน (27.1%) ซึ่งอยู่ในหลักสูตรบริหารธุรกิจ จำนวน 255 คน (55.2%) มีผลการเรียนดีอยู่ในระหว่าง 3.01-3.50 จำนวน 168 คน (36.4%) โดยพักอาศัยกับบิดามารดา จำนวน 282 คน (61.4%) และนักศึกษามีค่าใช้จ่ายรายเดือนละ 4,001-6,000 บาท จำนวน 107 คน (23.2%) ดังปรากฏตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง		Frequency	%
เพศ	หญิง	269	58.2
	ชาย	193	41.8
อายุ	18	105	23.3
	21 ปีขึ้นไป	91	20.2
	19	85	18.8
	20	82	18.2
	17	63	14.0
	16	25	5.5
ระดับชั้นปีของนักศึกษา	ปีที่ 4	125	27.1
	ปีที่ 2	120	26.0
	ปีที่ 3	114	24.7
	ปีที่ 1	103	22.3
หลักสูตร	บริหารธุรกิจบัณฑิต	255	55.2
	วิทยาศาสตร์บัณฑิต	101	21.9

กลุ่มตัวอย่าง		Frequency	%
	ศิลปศาสตรบัณฑิต	87	18.8
	วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต	19	4.1
สถานที่พักอาศัย	บิดา-มารดา	282	61.4
	หอพัก	85	18.5
	บิดาหรือมารดา	44	9.6
	เพื่อน	28	6.1
	ญาติ	18	3.9
	อื่นๆ	2	0.4
ค่าใช้จ่ายรายเดือน	4,000-6,000	107	23.2
	6,001-8,000	100	21.6
	10,000 บาทขึ้นไป	96	20.8
	8,001-10,000	81	17.5
	ต่ำกว่า 4,000	78	16.9
ผลการเรียนเฉลี่ย	3.01-3.50	168	36.4
	2.51-3.00	127	27.5
	3.51-4.00	87	18.8
	2.01-2.50	63	13.6
	1.50-2.00	13	2.8
	ต่ำกว่า 1.50	4	0.9

2) ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง

ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างในการแต่งกาย
 นักศึกษาส่วนใหญ่เคยแต่งกายผิดระเบียบ จำนวน 295 คน (64.0%) โดยสาเหตุที่นักศึกษาแต่งกาย เครื่องแบบนักศึกษาผิดระเบียบเพราะนักศึกษา ต้องการแต่งกายแบบสะดวกสบาย จำนวน 362 คน (64.3%) นักศึกษาคิดว่าการแต่งกายเครื่องแบบ นักศึกษาตามแฟชั่นทำให้เกิดความสิ้นเปลือง จำนวน 264 คน (57.3%) ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่แสดงความไม่

สนใจในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา ของเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน จำนวน 243 คน (53.1%) และเมื่อนักศึกษาเห็นเพื่อนนักศึกษาแต่งกาย เครื่องแบบนักศึกษาผิดระเบียบนักศึกษาจะแสดง

พฤติกรรมเฉยๆ และมองว่าการแต่งกายของเพื่อน นักศึกษานั้นเป็นเรื่องธรรมดา จำนวน 248 คน (55.0%) และสำหรับสื่อในการประชาสัมพันธ์การแต่ง กายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบและเข้าถึง นักศึกษามากที่สุดได้แก่ สื่อจากช่องทาง Social Network จำนวน 241 คน (52.4%) ดังปรากฏตาม ตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง		Frequency	%
นักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบหรือไม่	เคยเป็นบางครั้ง	295	64.0
	ไม่เคย	88	19.1
	เคยเป็นประจำ	78	16.9
	รวม	461	100
นักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบเพราะ (ตอบได้มากกว่า 1)	สะดวก สบาย	362	64.3
	รสนิยม	116	20.6
	แต่งตามแฟชั่น	42	7.46
	แต่งตามเพื่อน	21	3.73
	อื่นๆ	17	3.02
	ต้องการเป็นจุดเด่น	5	0.89
	รวม	563	100
นักศึกษาคิดว่าการแต่งกายตามแฟชั่นทำให้เกิดความสิ้นเปลือง	ใช่	264	57.3
	ไม่ใช่	197	42.7
	รวม	461	100
นักศึกษาต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา	แต่งอย่างไรก็ได้	243	53.1
	แต่งกายถูกระเบียบ	171	37.3
	อื่นๆ	38	8.3
	แต่งกายผิดระเบียบ	5	1.1
	รวม	458	100
นักศึกษามีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ	เฉยๆ	248	55.0
	ดูไม่เรียบร้อย	112	24.8
	อื่นๆ	70	15.5
	ดูทันสมัย	21	4.7
	รวม	451	100
นักศึกษาเห็นเพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ	เฉยๆ	234	51.8
	อื่นๆ	117	25.9
	ตักเตือน	92	20.4
	แต่งตามเพื่อน	9	2.0
	รวม	452	100
นักศึกษาคิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์ให้แต่งกายถูกระเบียบ (ตอบได้มากกว่า 1)	Social Network	241	52.4
	โปสเตอร์	188	40.8
	อินเตอร์เน็ต	154	33.4
	อื่นๆ	89	19.3
	แผ่นพับ	56	12.1
	รวม	728	100

3) ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษา

นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายในภาพรวมว่า ปัจจัยทางด้านอาจารย์และด้านครอบครัว มีผลต่อการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.57 และ 3.56 ตามลำดับ โดยปัจจัยด้านอาจารย์ นักศึกษามีความคิดเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเป็นตัวอย่างให้กับนักศึกษา และปัจจัยด้านครอบครัว พบว่าผู้ปกครองมีเวลาร่วม พบปะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับนักศึกษา ดังปรากฏตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษา

หัวข้อ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ
ด้านอาจารย์	3.57	0.661	มาก
ด้านครอบครัว	3.56	0.757	มาก
ด้านการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการแต่งกาย	3.41	0.687	ปานกลาง
ด้านตัวนักศึกษา	3.30	0.491	ปานกลาง
ด้านกลุ่มเพื่อน	2.35	0.829	น้อย
ภาพรวม	3.24	0.685	ปานกลาง

4.) ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อายุ, ชั้นปี, หลักสูตร และสถานที่พักอาศัย มีผลต่อความคิดเห็นของนักศึกษาในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และในทางตรงกันข้ามพบว่า เพศค่าใช้จ่าย และผลการเรียน ไม่มีผลต่อความคิดเห็นของนักศึกษาในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษาความคิดเห็นในการแต่งกายของนักศึกษากับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา พบว่าด้านอายุ และ ชั้นปี นักศึกษาที่มีอายุที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาที่แตกต่างกันตามที่ ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ (2541) กล่าวว่า การที่มีอายุที่แตกต่างกันจะมีความต้องการในการบริโภคผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน ซึ่งจากการวิจัยจะเห็นได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จะมีทัศนคติการแต่งกายแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีอื่นเนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นนักศึกษาที่เพิ่งเข้ามาเรียนจะเชื่อฟังกฎ ระเบียบ และคำแนะนำจากอาจารย์ และเจ้าหน้าที่ซึ่งแตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีอื่น ที่ได้รับอิทธิพลพฤติกรรมการเล่นแบบ หรือการชักจูงจากบุคคลอื่นหรือเพื่อน

หลักสูตร นักศึกษาที่เรียนในหลักสูตรที่แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาที่แตกต่างกัน โดยจากผลการวิจัยเห็นว่านักศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์ มีทัศนคติที่แตกต่างจากนักศึกษาหลักสูตรอื่นๆ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์เป็นหลักสูตรที่มีการเรียนการสอนแตกต่างจากนักศึกษาภาคอื่น ซึ่งในรายวิชาต่างๆ มีภาคปฏิบัติจำนวนมาก ทำให้ต้องอาศัยความคล่องตัวในการทดลองปฏิบัติการตามที่วิชาเรียนระบุไว้ อีกทั้งสถานที่เรียนที่ห่างออกไปจากอาคารวิทยาลัยนานาชาติ จึงอาจจะทำให้นักศึกษาในหลักสูตรนี้ไม่ได้รับการกดดันในการใส่เครื่องแบบที่ถูกระเบียบเท่านักศึกษาหลักสูตรอื่นๆ

สถานที่พักอาศัย สถานที่พักอาศัยส่งผลต่อทัศนคติในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษา เนื่องมาจากนักศึกษาที่พักอาศัยในสถานที่ที่ต่างกัน มีทัศนคติต่อการแต่งกายที่แตกต่างกัน โดยจะเห็นได้ว่า นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา มีความคิดเห็นแตกต่างกับนักศึกษาที่อยู่อาศัยกับ

ญาติและอยู่อาศัยในหอพัก ซึ่งนักศึกษาที่พักอาศัยกับบิดามารดา จะได้รับการอบรมดูแลอย่างใกล้ชิดจากบิดามารดาในทุกๆ เรื่อง โดยเฉพาะเรื่องการแต่งกายตามที่ ดำรงศักดิ์ ชัยสนิทและคณะ (2543) ส่วนนักศึกษาที่อาศัยอยู่กับญาติที่ไม่ใช่บิดามารดา อาจจะไม่ได้รับการกวดขันอย่างเข้มงวดเท่านักศึกษาที่อยู่อาศัยกับบิดามารดา นักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักก็มีทัศนคติที่แตกต่างกับนักศึกษาที่อยู่อาศัยกับบิดามารดาและญาติเช่นกัน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักกับเพื่อนหรือคนเดียวจะมีอิสระในการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ มากกว่านักศึกษาที่อยู่อาศัยกับบิดามารดา

และผลการวิจัยปัจจัยส่วนบุคคลพบว่าด้านเพศ, ค่าใช้จ่าย และผลการเรียน ที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติด้านการแต่งกายของนักศึกษาที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเกิดจากระเบียบการแต่งกายของมหาวิทยาลัยมหิดล กำหนดให้นักศึกษาทุกคนแต่งกายตามกฎระเบียบอย่างเท่าเทียมกันทุกคน

5) การศึกษาพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล

จากการสังเกตพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล รวม 4 วัน จำนวนนักศึกษารวันละ 100 คน รวมจำนวนทั้งหมด 400 คน โดยแต่ละวันจะแบ่งเป็นนักศึกษาชายจำนวน 50 คน นักศึกษาหญิงจำนวน 50 คน ในช่วงเวลาที่นักศึกษาเลิกเรียน ณ บริเวณ Canteen ชั้น 2 วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่านักศึกษาชายวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกรรมการแต่งกายรูปแบบนักศึกษาผิวดำกระเป๋าคือ นักศึกษาชายใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวพับแขนกางเกงสแลคสีดำ ใส่เข็มขัดมหาวิทยาลัย ปล้อยชายเสื้อ รองเท้าหุ้มส้น แว่นบัตรประจำตัว

นักศึกษา เนื่องจากเกิดความรู้สึกอึดอัดไม่สะดวกสบายที่จะต้องเอาชายเสื้อเข้ากางเกง และรู้สึกร้อนจึงพับแขนเสื้อขึ้น และนักศึกษานหญิงวิทยาลัยนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดล ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกรรมการแต่งกายรูปแบบนักศึกษาผิวดำกระเป๋าคือ นักศึกษาหญิงใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวพับในกระโปรงเอวสูง สั้นมาก เล็กติดเข็มมหาวิทยาลัยมหิดลหรือใส่เข็มขัดมหาวิทยาลัยเพียงชิ้นเดียวเท่านั้น และใส่รองเท้าหุ้มส้น จะเห็นได้ว่าการแต่งกายรูปแบบนักศึกษาในปัจจุบันไม่ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลตามที่กองกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล (2554) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่านักศึกษาไม่ค่อยปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ตั้งไว้ เพราะนักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของการแต่งกายรูปแบบนักศึกษา โดยนักศึกษาจะดัดแปลงรูปแบบนักศึกษาให้ตามกระแสแฟชั่น และเข้าใจว่าเป็นสิ่งที่ทำให้ตนเองดูดี มีรสนิยม ซึ่งพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษาดังกล่าวล่อแหลมอาจก่อให้เกิดอาชญากรรมทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ปัญหาการถูกคุกคามทางเพศ และทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ ได้

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

ผลจากการวิจัยความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ พบว่าอาจารย์เป็นปัจจัยที่สนับสนุนให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมในการแต่งกายอย่างถูกระเบียบ โดยอาจารย์ควรให้คำแนะนำและเป็นตัวอย่างที่ดีให้นักศึกษา โดยการเอาใจใส่ดูแลนักศึกษาในเรื่องการแต่งกายของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อให้นักศึกษาแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยฯ เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย และเป็นภาพลักษณ์ที่ดี

งามทั้งต่อตัวนักศึกษาเองและต่อวิทยาลัยฯ และด้าน
ครอบครัว มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ซึ่งจะเห็นได้
ว่าครอบครัวเป็นอีกส่วนสำคัญในการให้คำแนะนำ
ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาแต่งกายถูกต้องตาม
ระเบียบ รวมถึงการปลูกฝังนักศึกษาให้มีความนิยมใน
การแต่งกายที่เหมาะสมกับกาลเทศะ ดังนั้น วิทยาลัย
ฯ อาจขอความร่วมมือจากผู้ปกครองในการช่วย
สอดส่องดูแลการแต่งกายของนักศึกษาไม่ให้ล่อแหลม
เกินไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพแบบ
เจาะลึก สัมภาษณ์แบบเจาะจง โดยเฉพาะนักศึกษาที่
แต่งกายผิดระเบียบเป็นประจำเพื่อให้ทราบถึงทัศนคติ
และพฤติกรรมการแต่งกายและหาแนวทางในการ
ปลูกฝังค่านิยมที่ดีของนักศึกษา รวมทั้งควรศึกษา
พฤติกรรมการแต่งกายจากมหาวิทยาลัยอื่นๆ เพื่อเป็น
การเทียบเคียงพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา

บรรณานุกรม (Reference)

- กองกิจการนักศึกษา. (2554). ประกาศ ข้อบังคับที่
เกี่ยวกับนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.
กรุงเทพฯ : เจริญดีมั่นคงการพิมพ์.
- ชนิษฐา ไช้ประสิทธิ์และคณะ. (2550) ความคิดเห็นต่อ
การแต่งเครื่องแบบนักศึกษาในมหาวิทยาลัยราช
ภัฏจันทรเกษม. งานวิจัยของรายวิชาทางวิธี
วิจัยทางธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการทั่วไปธุรกิจ
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- ดำรงศักดิ์ ชัยสนธิและคณะ. (2543). หลักและวิธีการวิจัย
เบื้องต้น. กรุงเทพฯ : วังอักษร.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ. (2541). การบริการ
การตลาดยุคใหม่. กรุงเทพฯ : วิสุมพัฒนา.

- Likert, R. (1932). A Technique for the
Measurement of Attitudes. Archives of
Psychology, 140, 1–55.
- Yamane, Taro. (1970). Statistics: An Introductory
Analysis. (2rd ed). ToKyo: John
Weatherhill.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวศศิธร ใจจน์สงคราม
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและ
ภาคเอกชน มหาวิทยาลัยศิลปากร
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล
ตำแหน่งหน้าที่	หัวหน้าหน่วยพัฒนานักศึกษา
ชื่อ-สกุล	นางสาวอุบลวรรณ สงกรานตานนท์
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขารัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล
ตำแหน่งหน้าที่	เจ้าหน้าที่งานกิจการนักศึกษา